

Arrest

nr. 166 529 van 26 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. RUMONGE, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 september 2013 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de mevrouw die verklaart te heten:*

naam: [H.]
voornaam: [R.]
[...]

nationaliteit: Armenië

ALIAS: [H., R.] [...] van Armeense nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan de meest recente haar werden betekend op 27.06.2012 en op 22.07.2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 29.10.2008. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 28.01.2011. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten op 08.09.2011.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 07.12.2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 23.08.2011. Deze beslissing is op 14.09.2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 20.12.2011. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 06.04.2012. Deze beslissing is op 27.06.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.

Betrokkene heeft een derde aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 26.07.2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 29.10.2012. Deze beslissing is op 19.12.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een vierde aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 20.01.2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19.06.2013. Deze beslissing is op 22.07.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.”

Het inreisverbod stelt verder als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [H.]

voornaam: [R.]

[...]

nationaliteit: Armenië

ALIAS: [H., R.] [...]

Wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals voor het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.09.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan de meest recente haar werden betekend op 27.06.2012 en op 22.07.2013.

Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.3. Ter terechtzitting bestaat er geen discussie over het gegeven dat verzoekster op 3 oktober 2013 is gerepatriëerd naar haar herkomstland Armenië.

2.4. De Raad stelt vast dat, gelet op deze tussengekomen repatriëring, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens intussen volledige uitvoering heeft gekregen.

Gevraagd om het actueel belang toe te lichten dat zij nog heeft bij een nietigverklaring van dit bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op voormelde vaststelling, erkent verzoekster dat zij geen actueel belang meer kan doen gelden bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen deze beslissing.

2.5. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 september 2013. Er dient dan ook niet langer te worden ingegaan op de door verweerder in de nota opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep wat deze beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen het inreisverbod van 17 september 2013

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zij verstrekt in dit verband volgende toelichting:

“[...] Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting ‘krachtens’ dewelke “automatisch” een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar ‘omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’. Waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt.

De verwerende partij poogt zich te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor maximumtermijn van drie jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 2 of 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken – zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft – maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 3 jaar (omdat er geen gevolg werd gegeven aan eerdere bevelen), dan zou zich ter zake geen enkel motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij “door de Wet gebonden zijn” en in het kader van zo’n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren. Wat in casu niet het geval is.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers, hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren tussen de 0 en 3 jaar. Voor de thematiek van het inreisverbod, a fortiori als de vreemdeling nog familie heeft in België, quod in casu, is dit en ingrijpende en reusachtige marge.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een maximumtermijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de maximumtermijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

[...]

[...] Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 36 maanden, dient zij te motiveren waarom zij net voor de maximale termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod- een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In casu is het duidelijk dat verwerende partij niet met de relevante omstandigheden rekening heeft gehouden bij het opleggen van het inreisverbod, noch een evenredigheidstoets heeft uitgevoerd wat betreft het doel en de redenen van dergelijk verbod.

Omtrent het inreisverbod dient dan – strikt genomen – een schending van de formele motiveringsplicht te worden aangenomen.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een recent arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

[...]

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

[...]

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het inreisverbod opgelegd werd op basis van de artikelen 74/11, §1, tweede lid, 2° en 74/14 van de Vreemdelingenwet, omdat er door verzoekster niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

De bestreden beslissing bepaalt:

[...]

[...]

Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 19 maart 2013, nr. 99.256:

"3.5. In casu legt verweerder een inreisverbod van drie jaar op omdat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Vervolgens wordt gemotiveerd dat betrokkene op 10 september 2012 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en dat betrokkene vandaag (d.i. op 10 december 2012) terug werd aangetroffen op het Belgisch grondgebied en dat betrokkene dus niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting.

Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

3.6. Verzoeker klaagt enkel aan dat er niet wordt verduidelijkt waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, meer bepaald waarom een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad. De Raad wijst er op dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn in wezen mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken en hebben geen bindende precedentswaarde. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verzoeker aangehaalde rechtspraak (cfr. RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

In zoverre verzoeker meent dat de formele motiveringsplicht werd geschonden, wijst de Raad erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat verzoeker in zijn enig middel enkel een schending de materiële motiveringsplicht aanvoert en dat uit het middel blijkt dat hij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker met zijn kritiek aangeeft een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak te maken dan die van de verwerende partij, herhaalt de Raad dat, al mocht hij daaromtrent een ander oordeel hebben, in het kader van zijn annulatiebevoegdheid hij zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats mag stellen van die van de bevoegde overheid.

(...)

3.9. De Raad besluit dat de verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij op basis van incorrecte feiten of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld en gemotiveerd m.b.t. het inreisverbod. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond." (RvV 19 maart 2013, nr. 99.256) Er bestaat geen twijfel over het feit dat het bestuur wettelijk gezien de mogelijkheid heeft om tot een inreisverbod van drie jaar te beslissen, daar het vaststaat dat verzoekster ressorteert onder artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Hetgeen niet betwist wordt.

Gelet op het uitgebreid relaas de procedurele geschiedenis van verzoekster, waarbij zij naast een asielaanvraag ook vier aanvragen indiende om verblijfsrecht op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tevens gelet de nadruk die het bestuur legt op het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen, alsook gelet op het feit dat het bestuur stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster gevolg zal geven aan bevelen om het grondgebied te verlaten daar zij bewust de reglementering niet volgt, gelet op het gegeven dat verzoekster in illegaal verblijf lijkt te volharden en zij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfsituatie, is het niet kennelijk onredelijk dat het bestuur besluit haar wettelijke bevoegdheid eenvoudigweg te benutten en over te gaan tot een inreisverbod van 3 jaar. (RvV 17 december 2012, nr. nr. 93696)

[...]

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar wordt aangegeven dat deze beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Hierbij wordt concreet melding gemaakt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die verzoekster ter kennis werden gebracht op 27 juni 2012 en op 22 juli 2013 en waaraan zij geen gevolg heeft gegeven.

Verzoekster geeft met haar betoog aan van mening te zijn dat waar de maximumduur van drie jaar inreisverbod werd opgelegd die in casu mogelijk is, de gegeven motivering niet afdoende is en voorbijgaat aan de concrete gegevens die haar zaak kenmerken. Zij benadrukt de ruime discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, en stelt dat hier een formele motiveringsplicht tegenover staat.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

De Raad kan enkel vaststellen dat uit het bestreden inreisverbod enkel een motivering blijkt dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Zo stelt de betreffende beslissing dat verzoekster bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten op 27 juni 2012 en op 22 juli 2013, doch zij hieraan geen gevolg gaf. Aldus blijkt evenwel geenszins een duidelijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar.

Uit de motivering van het inreisverbod blijkt dat een "inreisverbod van drie jaar" wordt opgelegd "[g]ezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan". De Raad kan enkel vaststellen dat verweerder aldus in het bestreden inreisverbod niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen hij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de

Vreemdelingenwet. Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel evenwel vereist. Zo moet worden geduid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat niet is voldaan aan de terugkeerplicht niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet is wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Nu verweerder op dit punt in gebreke bleef, kan verzoekster worden gevolgd in haar standpunt dat de motivering van het bestreden inreisverbod niet afdoende is.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbraak aan de vaststelling dat geen afzonderlijke motivering is opgenomen betreffende de duur van het inreisverbod en waaruit blijkt dat de duur van het inreisverbod werd bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Verweerder geeft in de nota met opmerkingen verschillende argumenten die volgens hem wel degelijk rechtvaardigen dat een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar werd opgelegd, doch de Raad kan enkel vaststellen dat dit een a posteriori motivering betreft die het gebrek aan onderzoek en motivering op het ogenblik van het opleggen van het inreisverbod niet kan rechtzetten (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420). Met betrekking tot de aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en wordt verder verwezen naar de reeds aangehaalde, recentere rechtspraak van de Raad van State in dit verband.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod van 17 september 2013. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel is niet langer vereist.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 september 2013. Verzoekster heeft daarnaast een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod van 17 september 2013. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS